НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

15 - 21 червня 2004
№ 22 (33)

www.nacija.org.ua
nacija@mail333.com

СТАНОВИЩЕ ЖІНОК В УКРАЇНІ:
РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Парламентські слухання на таку тему пройшли 9 червня. Перед їх початком з представницями жіночих громадських організацій зустрівся лідер „Нашої України" В. Ющенко. Він зокрема відзначив, що проблеми жінок в Україні дуже тісно переплітаються з проблемами соціальної політики держави.

Згідно з європейськими стандартами, мінімальна зарплата має удвічі перевищувати прожитковий мінімум. Однак в Україні мінімальна зарплатня становить лише 56% від прожиткового мінімуму – 205 грн. В Європі соціальна допомога жінкам з дітьми вища за прожитковий мінімум, а на соціальні програми для жінцтва витрачається понад 10% бюджету. Натомість в Україні допомога матері з дитиною до трьох років становить лише 91 грн. Тобто, лише 25% від прожиткового мінімуму, – наголосив Ющенко.

6

НАЦІОНАЛІСТИ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ

Конгрес Українських Націоналістів співпрацюватиме з латвійським Консервативним Союзом „За Батьківщину і свободу"

Конгрес Українських Націоналістів знаходить все більше прихильників та однодумців не тільки в Україні, а й активно діє на міжнародному рівні. Місяць тому партія стала асоційованим членом Альянсу Європейських Націй, а минулого тижня знайшла друзів у Латвії.

Уже понад місяць ця колишня радянська республіка є повноцінним членом Європейського Союзу. Конгрес Українських Націоналістів як учасник блоку „Наша Україна" також стоїть на позиціях європейської інтеграції нашої держави.

Цьому сприятиме підписаний 7 червня у Ризі (Латвія) договір про співпрацю між Конгресом Українських Націоналістів та Консервативним Союзом «За Батьківщину і свободу» / Латвійським національним незалежним рухом, який підписали голови організацій – Олексій Івченко та Гунтарс Карстс.

Як зазначив голова Конгресу О. Івченко, праві сили в Латвії мають великий політичний вплив. Дев'ять пострадянських років вони були при владі, послідовно готували Латвію до входження в Євросоюз, Консервативний Союз зараз має 25 % місць у парламенті, їхній лідер Г. Карстс очолював уряд, а тепер його обрано членом Європарламенту. Досвід успішного вступу Латвії до ЄС становить велику цінність для українців.

О. Івченко переконаний, що договір між Конгресом Українських Націоналістів і Консервативним Союзом сприятиме розвитку партнерських відносин і співробітництва між Україною та Латвією як країною Євросоюзу. Сторони погодилися, що члени Європейського парламенту, обрані від Консервативного Союзу, будуть підтримувати намагання України приєднатись до Європейського Союзу; підтримувати діяльність Європейського парламенту та інших інститутів Євросоюзу, метою яких є тісна співпраця між Україною та ЄС; сприятимуть розвитку програм партнерства Євросоюзу з Україною та програм технічної і фінансової допомоги для України.

„Перебуваючи в Ризі, ми ще раз переконалися, що Латвія є надійним союзником України в Європейському Союзі та порадником в нелегкій справі європейської інтеграції", - відзначив О. Івченко.

Конгрес-інформ

На світлині: **Гунтарс Карстс і Олексій Івченко**

ПОДІЯ

„Наша Україна" і БЮТ досягли повного порозуміння

Цього тижня буде підписано угоду про співпрацю між Блоком Юлії Тимошенко та „Нашою Україною". Про це заявив Віктор Ющенко, виступаючи перед виборцями Полтавщини. За словами лідера „Нашої України", дві політичні сили „досягли повного порозуміння". В угоді йдеться про співпрацю протягом передвиборчого періоду та про спільні заходи щодо реформ після виборів.

Прес-служба „Нашої України"

ЗУСТРІЧІ

Олексій Івченко ознайомив В. Черномирдіна з позицією українських націоналістів

11 червня відбулася зустріч депутатів „Нашої України" з Надзвичайним і Повноважним послом Російської Федерації в Україні В. Черномирдіним. У ній взяли участь лідери партій-засновниць блоку та керівництво фракції.

Депутати нашоукраїнці обговорили з послом Росії теми двосторонніх російсько-українських відносин.

У ході зустрічі голова КУН Олексій Івченко ознайомив В. Черномирдіна з програмними засадами діяльності українських націоналістів, наголосивши, що позиція Конгресу в питаннях українсько-російських відносин чітко окреслюється сутністю української національної ідеї, нашими національними інтересами. Конгрес готовий працювати з усіма і з будь-яких питань, якщо це відповідає інтересам українського народу.

Представляючи конгресівців як дієвих, активних патріотів України, голова партії зауважив, що необхідно відрізняти їх від тих, хто маскується під націоналістів, виконуючи певне замовлення починає бурхливу діяльність напередодні чергових виборів, припускаючись при цьому шовіністичних висловів, що неприйнятно для справжніх українських патріотів.

У відповідь В. Черномирдін заявив, що йому імпонує така позиція, адже він також патріот - російський. Більше того, посол Росії заявив зокрема, що в Україні, на його думку, немає проблеми російської мови, а, навпаки, потрібно захищати українську мову.

Таку позицію, за його словами, він відстоює в Державній Думі та уряді Росії, заголошуючи, що Росії треба захищати в Україні російських громадян, а з росіянами - українськими громадянами, Україна розбереться сама.

На жаль, про те що у Росії мало хто зважає на поради свого Надзвичайного і Повноважного посла, п. Черномирдін не обмовився.

Конгрес-інформ

ВАЖЛИВО

НАТО нагадало Кучмі, що він має піти в жовтні 2004

Сесія Парламентської асамблеї НАТО у заяві "Президентські вибори в Україні 31 жовтня 2004 р." закликала українську владу забезпечити справедливі і прозорі вибори та найбільш широку участь у них міжнародних спостерігачів, застерігши її від повторення "чисельних проблем" попередніх виборів. У прес-комюніке Асамблеї НАТО однозначно стверджується, що президент Кучма має залишити свою посаду після закінчення його другого мандата у жовтні ц. р.

Суд проти "України молодої"

Виявив неправильне формулювання у позові Самбур та Воротніка і переніс засідання.

Суд також ухвалив рішення притягнути як співвідповідача за позовом до "УМ" Сергія Шолоха, керівника радіо "Континент", яке припинило мовлення 3 березня ц. р.

С. Шолох зараз перебуває в одній з європейських держав. В ефірі "Громадського радіо" він заявив, що приїде в Україну тільки тоді, коли будуть "прилюдно судити Медведчука і Кучму".

Про тиск на спілку письменників

Литвин звернувся з листом до Президента, в якому поінформував, що на спілку чиниться безпрецедентний адміністративний тиск. Діяльність організації паралізовано: виключено телефони, припинено поштовий зв'язок, заблоковано банківські рахунки, вводяться заборони на використання чинних реквізитів юридичної особи. Такого письменники не знали за жодних часів і владних режимів.

Або "обрєзаніє", або звільнення...

Ректор Сумського національного аграрного університету, народний депутат України від СДПУ(о) О. Царенко активно залучає нових членів до партії. У травні в СНАУ на всіх кафедрах пройшли засідання, на яких викладачам було оголошено про їхнє звільнення. Заява про поновлення приймалася лише разом з заявою про вступ до СДПУ(о).

Влада намагається притягнути до суду А. Матвієнка

Народний депутат А. Матвієнко тоном припущення повідомив у декількох газетних публікаціях, що координація фальсифікування виборів у Мукачеві, очевидно, здійснювалася з кабінету керуючого справами міськвиконкому Ю. Малешка. Наслідком стала позовна заява Ю.Малешка на А.Матвієнка, яку прийняв до розгляду мукачевський суд. Це є порушенням цивільно-процесуального кодексу, згідно з яким місцем підсудності у цьому випадку може бути лише місце проживання А. Матвієнка – м. Київ.

„Викрадач бюлетенів" у Мукачевому подав у відставку

Радник міського голови Мукачева Андрій Лагойда подав заяву на звільнення.

Саме Лагойда спільно із заступником начальника Мукачевської міліції з громадського порядку підполковником В. Швендою, за свідченнями М. Джумелі, брав активну участь у викраденні виборчих бюлетенів та протоколів дільничних комісій з виборів міського голови Мукачева.

Засуджено викрадачів коштів остарбайтерів

Німецький суд у місті Гільдесгайм засудив колишнього президента "Градобанку" В. Жердицького до 5-ти років та десяти місяців ув'язнення за привласнення 2,5 млн. дол. США, які мали стати компенсацією українцям, котрих примусили працювати у Німеччині протягом Другої світової війни. Його компаньйона, колишнього голову компанії "Нафтогаз України" І. Діденка засуджено до 4 років та 3 місяців в'язниці.

Пишеться нова книжка "Офшорний бізнес Віктора Медведчука"

Автор книги "Нарцис. Штрихи до портрета Віктора Медведчука" Дмитро Чобіт працює над новою книгою, яка, за його словами, матиме назву "Офшорний бізнес Віктора Медведчука".

Литвин став лідером АПУ, яка стала НАПУ

З'їзд Аграрної партії України, який відбувся 9 червня в Києві, звільнив з посади голову партії Івана Кириленка й обрав новим лідером спікера Верховної Ради Володимира Литвина. Рішенням з'їзду партію перейменовано на Народну аграрну партію України.

Кравченко "полетів" через ПДВ

Президент ухвалив рішення про відставку голови Податкової адміністрації Юрія Кравченка після наради з питань податку на додану вартість, на якій роботу уряду у цій сфері було піддано жорсткій критиці. Головою ДПАУ призначено „людину Азарова" Федора Ярошенка, який до цього займав посаду першого заступника міністра фінансів.

Кінах іде в президенти

Перша загальнопартійна конференція Партії промисловців і підприємців ухвалила рішення рекомендувати партійному з'їзду висунути лідера ППШУ Анатолія Кінаха кандидатом у Президенти країни. Говорячи про єдиного кандидата від провладних сил, лідер ППШУ відзначив: "Запропонована конфігурація щодо єдиного кандидата не відповідає нашим принциповим позиціям". Він пояснив, що має на увазі відповідальність партії за майбутнє країни і за розв'язання проблем.

Чорновіл очолив „ОУН в Україні"

Новим головою партії „ОУН в Україні" обрано Андрія Чорновола, старшого сина покійного лідера НРУ В'ячеслава Чорновола. Досі А. Чорновіл був членом партії „НРУ за єдність". Роман Козак, який дотепер очолював „ОУН в Україні" заявив, що його незаконно усунули від керівництва.

За повідомленнями преси та наших кореспондентів

„Я УКРАЇНЕЦЬ, А НЕ РОСІЯНИН"

Відомий американський теле- та кіноактор Джек Паланс (багаторазовий номінант премії Оскар та її лауреат за роль другого плану в 1991 р.) відмовився прийняти нагороду на фестивалі російських фільмів у Голівуді, ще й залишив залу на знак протесту, заявивши: "Я українець, а не росіянин!".

Джек Паланс, народжений 1920 р. як Волтер Джек Палагнюк, є американцем українського походження. Пан Палагнюк разом з іншим американським актором Дастіном Гофманом мав отримати звання народного артиста Росії. І от коли справа дійшла до нагород, Паланс, він же Палагнюк, вийшовши на сцену, заявив, що має враження, що перебуває на фестивалі російських фільмів за якоюсь помилкою, бо не має нічого спільного ані з Росією, ані з російським кіно."Я - українець, а не росіянин, отож я дуже вибачаюсь... Буде краще, якщо я і мої друзі просто звідси підемо".

Контрастом до позиції Д. Паланса стала промова на прийнятті російської нагороди Д. Гофманом, який сказав, що його предки походять з "російського міста Київ", і він вдячний за це російському народові.

Одразу ж після цього очолювана Д. Палансом Голівудська мистецька фундація оприлюднила заяву, у якій зазначалося, що такі географічні новини у виконанні Д. Гофмана, можливо, не є цілком його провиною. Досить сумно, що пан Гофман навіть не знає достеменно історії власної родини, але його незнання основоположних фактів - шокує.

На додаток у заяві фундації зазначається, що Гофман, того не бажаючи, спричиняється до приниження українців та й самого себе, приймаючи нагороду на фестивалі, на якому демонструється "глибоко образливий та расистський фільм російського виробництва. Тут мається на увазі стрічка Владіміра Хотінєнко "72 метри", у якому, на думку критиків, українців показано, як тупуватих блазнів, і щодо них вживаються образливі терміни. У фільмі група російських моряків нібито відмовляється прийняти присягу на вірність Україні і захоплює підводний човен, відганяючи його до Росії.

Заява Голівудської мистецької фундації підсумовує, що останній прикрий випадок свідчить про подальшу російську експансію щодо України з усіх кутів - військового, промислового, економічного, релігійного та культурного.

Джек Паланс відмовився прийняти російську нагороду навіть приватно. Актор також не був на перегляді стрічки „72 метри".

P.S. Завдяки таким подіям, як конфлікт щодо острова Тузла, і таким режисерам, як Владімір Хотінєнко, громадяни України дізнаються, як насправді на офіційному (та й неофіційному) рівні ставляться до нас "північно-східні брати".

За матеріалами інформагентств

Чому нервує Медведчук?

Шеф адміністрації президента Кучми і лідер прикрозвісної СДПУ(о) Віктор Медведчук в інтерв'ю, негайно процитованому по всіх олігархічних телеканалах, заявив, що Ющенко не стане президентом.

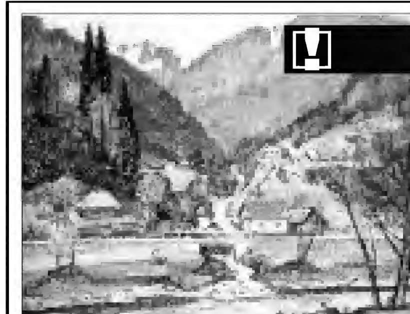
Якби таку заяву зробив вождь СДПУ(о), то в цьому не було б кримінალу, адже лідер будь-якої політичної партії в Україні може висловлюватися як завгодно. Але в даному випадку йдеться про високопосадового державного чиновника, праву руку президента, який реально керує адміністративними структурами. Він не має права вирішувати, хто з претендентів стане, а хто не стане новим главою держави. Зробивши таку заяву, Медведчук фактично визнав, що нинішня влада, всупереч усім демократичним нормам, готує атаку проти Віктора Ющенка, намагаючись за будь-яку ціну скасувати вибір народу. Такі слова Медведчука свідчать, що антинародний режим піде на все, не зупиниться перед правовими і моральними бар'єрами, щоби знову нав'язати українському народові ворожу йому владу. Себто, Кучма, Медведчук, Янукович та компанія готові до останнього вирішального бою за владу. А чи готова до цього опозиція, чи готові до цього ми всі? Питання руба: або ми їх, або вони нас.

А ще Медведчук сказав, що Янукович, ставши президентом, продовжить політику Кучми, тобто ще раз авторитетно (як шеф адміністрації чинного президента) засвідчив, що Янукович буде Кучмою №2, наступником його економічної, соціальної, зовнішньої та внутрішньої політики. Проте, якщо в Кучмівській „зоні" ще є якісь „понятія", то в „зоні" Януковича пануватиме „бєспрєдєл" такий, що навіть Кучму згадуватимемо, як „доброго дідуся". А що ж „продовжить" Янукович як політичний наступник Кучми? Все те, що маємо нині: корупцію, злидні, безробіття, сваволю начальства, наступ на життєві інтереси пересічної людини, злодійство, шалене зростання цін, деградацію держави і здачу її Москві.

Слова Медведчука – це сигнал тим, хто сьогодні оточує Кучму, сигнал олігархам, що вони мають можливість і після Кучми жити, як за Кучми. Отже, українському народу відкрито сказано, що в його житті за Януковича нічого не зміниться на краще, все буде, як зараз. Але автор цих рядків переконаний, буде значно гірше, ніж зараз. Насамперед тому, що „донецьким" треба буде компенсувати кошти, витрачені на вибори, розплатитися зі своїми кредиторами (і не лише в Україні), а за чий рахунок? Як завжди, за рахунок пересічних українців. Крім того, Москва вимагатиме від Януковича за свою підтримку на виборах всебічного сприяння в справі ЄЕПівського пограбування України. Це означає, що з нас знімуть останню сорочку і позбавлять навіть того жалюгідного «добробуту», який маємо нині. Ну а що ж ми, будемо тихо помирати, як жертви Голодомору, не прокинемося і не повстанемо? За будь-яких підступів антинародного режиму долю країни насамкінець вирішує народ. Зокрема й результати президентських виборів. Але треба готувати себе до рішучих дій, щоб за нас усе не вирішив Медведчук. Проте в заяві вождя «футбольно-юридичної» партії, у якого Кучма працює президентом, є один важливий психологічний момент. Медведчук намагається спровокувати невпевненість і сумніви мільйонів прихильників Віктора Ющенка. Власне, головна мета його інтерв'ю полягала саме в цьому. А це означає, що Ющенко навіює страх усій цій „бригаді", що хоче завжди панувати над українським народом, але відчуває, що наближається кінець. Справді, знаючи звичаї наших київських владних пагорбів, можна стверджувати, якби Медведчук був переконаний, що Ющенко не стане президентом, то почав би розігрувати великого демократа і законника, мовляв, вибори у нас демократичні, все вирішує народ, а в душі б тихо радів, що все вже вирішено. А коли він публічно заявляє, намагаючись заспокоїти себе самого і свою зграю, що лідер народних симпатій не стане президентом, це свідчить не про силу Медведчука, а про його слабкість і страх. Пан Медведчук нервує. І це дуже добре.

Богдан Степовий

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ

Недавно я трохи передозувався самогоном, і приверзлося мені, що я Кучма. Стало на душі "сумно, аж за край", бо президентству скоро кінець, а владу нема кому передати. Сина, як у Алієва, нема. Онук ще малий. Зять новий. Ні жінка, ні дочка не пройдуть, бо на політикес у нашому суспільстві стійка алергія від демагога і темпераменту найпрогресивнішої соціалістки, а тут ще ті зануди Северинсен і Вольвенд допікають. Невідомо, що наговорив про мене на суді Лазаренко. Американці і європейці тиснуть - їм, бачите, хочеться у нас демократичних, прозорих і чесних виборів. А кого обирати? У Медведчука рейтинг нижчий від унітаза. І загалом, ті есдеки ні чорта, крім грошей для себе, толком робити не вміють. Он з Мукачевом, таскать, ділов натворили. З одною Тимошенко не можуть справитися стільки років. І це мужики?! Була надія на Януковича, бо добре провів парламентські вибори "За ЄдУ" на Донеччині. Так, блін, не оправдав довір'я. Йому доручено завершити конституційну реформу, яка мала б позбавити його, як майбутнього президента теперішніх моїх повноважень, бо чорт його зна, що він робитиме з цими повноваженнями, ставши президентом (відомо ж, яка в нього біографія і чий він висуванець). Він же без кінця талдичить про досягнення економіки під його керівництвом. А тут знову ціни, як з ланцюга зірвалися. До того ще й, блін, Новобогданівка вибухнула. Таке враження, що все це від його кислої міни на телеекранах. Не було ж раніше такого! Симоненко з його риторикою позаминулого століття виглядає, як експонат, що втік із музею, і демонструє тільки те, що борьба за дело трудящіхся - очень вигодное дело. Де йому до президентства! Від самого тільки вигляду його побратима Мороза, не кажучи вже про словоблудіє, нудить. А тут ще та довбана "Наша Україна" очки набирає - і в нас, і за бугром. Їм оце інтелігентська фізіономія Ющенка до вподоби - демократ, світового класу фінансист, інтелектуал, вболіває за "маленького українця" й інша дрєбєдєнь. Бачу, що таки нема нікого, крім мене, хто гідний посідати найвищий пост у цій країні. Є досвід, є знання, міжнародні зв'язки - все є. Правда, є і два терміни президентства. Але Конституційний суд не заперечує проти третього. А коли це підтвердити вимогами трудових колективів, всенародним волевиявленням на референдумі! Не можна ж міняти коней на переправі. Треба довести справу до кінця. Особливо щодо ЄЕП. А то можуть всякого натворити. Проте, чи вистачить адмінресурсу і мукачевських технологій? Ось де питання.

Від натиску президентських думок я протверезів. І дав собі слово: від нині і до кінця виборчої кампанії не передозовуватися.

З пошануванням

Гринь Волохатий

ЯК ВОНИ „ДБАЮТЬ" ЗА НАС...

Днями Київ відвідав глава комітету російської Думи у справах СНД і зв'язках зі співвітчизниками Андрій Кокошин. Це людина в Росії доволі відома і впливова на початку 90-х рр. Кокошин був першим заступником міністра оборони Російської Федерації, у 1998 р. - секретарем Ради національної безпеки Росії.

Привертає увагу те, що візит Кокошина відбувся майже одночасно з візитом в Україну Генерального секретаря НАТО, який сказав, що наша країна має реальні шанси на вступ до цього військово-політичного об'єднання, а також напередодні конференції НАТО в Стамбулі, на яку запрошено Президента України.

Пан Кокошин дуже схвильований співпрацею України з НАТО, а наш можливий вступ до цієї організації вважає «велетенською» помилкою, бо, мовляв, там, в НАТО, Україна... «втратить свій суверенітет».

Коли російські політики «дбають» про суверенітет України, це нагадує „вболівання" маньяка-гвалтівника про безпеку жіноцтва, чи «турботу» вовка про недоторканість вівці.

Кремлівські політикани так мріють завжди тримати нас в своїх пазурах, що геть втрачають логіку і здоровий глузд, лякаючи нас «жахами» європейського життя. Дива та й годі! Італія за 50 років перебування в НАТО не втратила свого суверенітету, Бельгія і Греція також, а Україна - втратить... За логікою Кокошина, суверенітет можна зберегти тільки в ЄЕП, де всім керуватиме Москва, як вона звикла за останні 350 років. І нібито ж не дурень Кокошин, а таке верзе... Напевно, клінічними ідіотами нас вважає, бо переконаний, що повіримо в те, що тюрма - це свобода, а свобода – це тюрма.

Щоб зробити свої пропозиції привабливішими, підсолодити їх і полегшити процес їх ковтання „наївними малоросами", Кокошин навіть трохи покаявся в редакції газети „День" з приводу неподобств навколо Тузли: «Наші люди, що займалися цією дамбою, просто недоврахували чутливість українців до цієї проблеми. Конфлікт був неприємним і зовсім нам не потрібним. Можливо, він буде для нас уроком, щоб таких випадків більше не було". Себто вони в Москві розраховували, що українці спокійно дозволять забрати свій острів. Незважаючи на „каяття" Кокошина, Москва від встановленого внаслідок тузлинської провокації контролю над українською Керч-Єнікальською протокою не відмовляється, як і від зазіхань на українську частину Азовського моря.

Ба більше, Кокошин узагалі розчулився і заявив: «Росія і Україна мають позбутися синдрому „старшого" і „молодшого" брата. Ми повинні поводитись відповідно до визнання того, що Україна – така ж суверенна, рівноправна держава, як і ми". Це може зворушити, якщо, звичайно, не знати, що справи російських політиків дуже відрізняються від їхніх промов. У Конституції УССР, що написали в Москві, було сказано: „Українська РСР – суверенна соціалістична держава", але в цьому твердженні кожне слово було брехнею. Не держава, не суверенна і навіть не соціалістична, бо як сказав Микита Хрущов Анастасові Микояну: «Соціалізм, Анастасе, у Швеції, а у нас – лайно».

А Борис Єльцин стверджував, що кожний російський чиновник, прокинувшись вранці, повинен запитати в себе: «Що ти зробив для України?» І що більше вони роблять для нас, то гірше нам стає. Краще дали б нам спокій, років би на 20 забули про наше існування, але то мрія нездійсненна. Вони ладні співати нам найприємніших пісень, аби тільки не випустити з пастки ЄЕП, аби Україна справді не чкурнула до НАТО. Однак ми вже добре навчені історією і знаємо, як солодкі співи стають катівнею НКВД і жахом голодомору.

Це два боки однієї російської медалі. А Україна як можливий член НАТО справді страшенно непокоїть Москву, адже тоді українська держава стане недосяжною для вторгнення російських армій та й менш вразливою щодо дій російських спецслужб. Та й п'ята московська колона в Україні дещо вщухне, зазнавши нищівної морально-політичної поразки і про всі „воз'єднання-приєднання" доведеться забути назавжди.

Приїзд Кокошина свідчить, що Україна таки ж має реальні шанси вступити до НАТО, хоч щоб там казали промосковські капітулянти Кучми й Януковича. Бар'єри на шляху вступу України до цього авторитетного військово-політичного об'єднання слід шукати не в Брюсселі, а в місті Києві, на вулиці Банковій.

Мирослав Плай

ЗБРОЙНІ СИЛИ

Крах операції „Зрада"

3-ого червня парламентська опозиція не дозволила правлячому режимові довершити підступний злочин проти власного народу. Знахабніле скорочення Збройних сил України жируючою верхівкою вдалося зупинити. Принаймні в 2004 р.

Після провалу голосування за двома запропонованими Кучмою та Крючковим законопроектами, Міністерство оборони України перебуває в стані повної прострації. Поспіхом скликана прес-конференція, невпевнені відповіді на ній Марчука, його бурмотіння про абсурдність ситуації навколо військової реформи тільки підтвердили цей невтішний діагноз. Ще б пак! Тепер Євгену Кириловичу разом із Верховним Головнокомандувачем доведеться пояснювати своїм громадянам (а дай, Боже, щоб і суду), на якій підставі були знищені боєздатні військові частини та викинуті на вулицю тисячі офіцерів і прапорщиків.

А план у державних замовників „реформи" був дуже простий: щоб народні обранці не вагалися перед схваленням цього відверто авантюрного рішення, „великі полководці" розпочали ганебне скорочення ще заздалегідь, мовляв, поставимо депутатів перед фактом - і крапка! Не вийшло. Правда, людям, які вже за парканом, від цього не легше. Поки що не легше. Легше стане 31 жовтня, коли всі ми, як один, виберемо собі справжнього українського Верховного Головнокомандувача, який 3-ого червня не голосував за таку неприховану зраду.

Ігор Пиголь,
військовослужбовець, член СОУ

ЗА ВАМИ ЩЕ НЕ ПРИЙШЛИ? ГОТУЙТЕСЯ...

У нас є ще люди, які думають, що коли живуть чесно, дотримуються чинного законодавства, то їм у цьому житті ніщо не загрожує, адже на сторожі їхніх прав стоїть його величність - Закон.

Як вони помиляються! В Україні Кучми-Медведчука-Януковича безпечно себе почувати не може ніхто. Сьогодні це зрозумів Михайло Миколайович Мохналь. Можливо, ця невеличка історія з його життя допоможе й іншим прокинутися.

Михайло Миколайович відома на Львівщині людина. Виборював незалежність на початку 90-х: був організатором "Просвіти" в Новому Роздолі, активним рухівцем. Сьогодні він хоча і позапартійний, але прихильник опозиції, помічник народного депутата, відомий адвокат, виграв не одну справу, в тому числі й у податкової. І ось ця заслужена людина сидить в офісі в Уповноваженої з прав людини і просить захисту...

20 травня, у п'ятницю він перебував у Києві. О 8.30 йому зателефонував слідчий Львівської обласної податкової міліції Тарас Приймак і запропонував зустрітися, переговорити щодо закритої ще 2002 р. кримінальної справи…

Суть тієї справи така. У липні 2001 р. Господарським судом Михайло Миколайович був призначений арбітражним керуючим Сокальського заводу хімволокна. Попереднім арбітражним керуючим вже було вчинено продаж цілісного майнового комплексу і його сукупних валових активів приватній фірмі. З цієї операції Сокальська податкова вимагала сплатити ПДВ. Мохналь мав всі законні підстави з цим не погоджуватись і звернувся до Господарського суду м. Львова за істиною. Податкова ж, не зважаючи, що питання не вирішено, подає до суду заяву і порушує проти Миколи Миколайовича кримінальну справу про несплату ним ПДВ, проводить слідчі дії і врешті-решт сама закриває кримінальну справу. У той же час Господарський суд розглядав справу понад рік і виніс вердикт на користь податкової. Михайло Миколайович оскаржив і це рішення, і Вищий господарський суд 27 лютого 2004 р. скасував попереднє рішення на користь податкової і направив справу на повторний розгляд Господарського суду Львівської області в іншому складі суддів. Отже, справа в суді, остаточного рішення не прийнято і вини не встановлено…

Ось за таких обставин слідчий податкової знаходить по мобільному у Києві Михайла Миколайовича і запрошує на розмову. Домовились на вівторок. Але вже о 12 год. Мохналю зателефонувала дружина і повідомила, що о 7 ранку за ним приїжджали податківці з наручниками, шукали його вдома та в батьків, хотіли арештувати як небезпечного злочинця. Мохналь тут же зауважив слідчому: "Ви не попереджаєте з якого питання мене викликано, повістку не надсилаєте, не говорите у якості кого мене викликають, подаєте справу так, ніби я ухиляюся від слідства, ганьбите в очах людей і родини. Чому?" Той відповів, що це питання вже знято, приїжджайте, і ми розберемось. Микола Миколайович кидає в Києві всі справи і їде до Львова. У 17.30 він вже в обласній податковій. Слідчий провів його до свого кабінету, жодних питань не ставив, а відразу показав постанову прокурора Червонограду про арешт: "Ви підозрюєтесь у злочині. Не робіть ніяких рухів".

У Мохналя це спричинило шок. Йому дозволили зв'язатися з адвокатом. Але той лише розвів руками - була п'ятниця о пів на сьому вечора, пізно вже було бігти до суду чи прокуратури, щоб скасувати постанову.

Мохналю запропонували віддати ремінь, краватку, гострі предмети, кишені вивернули і сказали, що повезуть в ізолятор у Червоноград. Відвезли у Сокаль, оформили документи й помістили в т.зв. "обезянник". Всю ніч не спав. На протязі, в холодній камері в одній сорочці було не до сну.

У ранці зустрівся з начальником Сокальської міліції. Розповів суть справи, попросив дозволити дружині принести йому необхідні речі. Той дозволив. Михайла Миколайовича помістили в камеру №6. Там уже сиділи двоє затриманих, які мали по 2-3 судимості за розбій та наркотики, вони і почали вчити його життя в зоні...

Потім Мохналя знову викликали на допит. Слідчий повідомив, що відсидіти доведеться 72 години, а потім, внісши заставу в 6 тис. грн., можна буде вийти.

У неділю родина Мохналя мала зібратися у його свата на іменини, і Михайло Миколайович попросив прийняти заставу в суботу, а його відпустити. Відмовили. Ще попросив слідчого передати дружині записку з проханням принести одяг, зубну щітку тощо. Це дозволили. У неділю в обід під час короткої прогулянки один з охоронців повідомив, що приїжджала жінка, але чомусь передачу не передала. Як з'ясувалось потім, слідчий розпорядився передачу для Мохналя не приймати.

В понеділок о 19.00 закінчився термін 72-годинного затримання Миколи Миколайовича. Адвокат повідомив, що уже готувалася постанова про затримання його на термін до трьох місяців. В Червоноградському міському суді був начальник податкової міліції, а його підлеглі до 19 години вимагали у прокурора видати нову постанову на арешт. Прокурор цього не зробив, і четверо податкових міліціонерів даремно чекали біля ізолятора, щоби затримати Мохналя повторно.

В машині дружина розповіла, що коли вони з братом привезли одяг і зайшли до начальника міліції, то той сказав, що тепер її чоловік злочинець і нічого йому не належиться. Брат Мохналя, який прослужив у міліції 25 років, був шокований почутим і побаченим...

У вівторок Михайло Миколайович, вражений поводженням з ним та його родиною, подав скарги до Червоноградського суду та обласної прокуратури. Відчувши на власній шкурі, що таке Львівська обласна податкова служба з її медведчуківським стилем і методами роботи, з її впливом на суд і прокуратуру, Мохналь вирішив, що йому там правди не знайти. Приїхав її шукати до Києва. Чи знайде – покаже час, а поки що він зліг. Серце…

Ось така, дорогий читачу, історія. Вона трапилась з людиною, яка знає чинне законодавство і його дотримується, яка знає, як треба захищати інших і в той же час не змогла захистити себе… А як у такому разі почувати себе пересічному громадянину нашої держави? Певності, що за ним не прийдуть і не заарештують, не може мати ніхто. Отже треба готуватися. Можна запастися двома фотокартками: профіль та анфас. Або кулеметом…

Микола Петрів

Юрій Борець - "Чумак": "Діяти треба негайно"

Кожен народ піклується про те, щоб правдива його історія стала надбанням нових поколінь. Адже на історії народу виростають справжні патріоти, які будуть піклуватися про його велич і славу, а в бездержавних народів будуть боротися за її незалежність аж до перемоги.

Розуміючи справжнє значення історії для розвитку народу, вороги завжди намагалися або притаїти, або спотворити славні та героїчні сторінки історії поневолених народів. Якнайбільше це відчув і пережив український народ.

Ми, представники української діаспори, вірні сини свого народу, які збройно боролися за його визволення та побудову Української Самостійної Соборної Держави, не можемо примиритися з ситуацією, в якій сьогодні перебуває Українська держава.

Адже минуло вже 13 років від часу відновлення самостійності України, а народ перебуває в щораз більших злиднях, а державу ніяк не можна назвати українською.

Я Юрій Борець, силою обставин змушений проживати далеко від рідного краю, хочу розказати українцям на Батьківщині дещо про себе. У часи визвольних змагань я молодим юнаком взяв в руки зброю і почав боротьбу за визволення України. Був боєвиком в лавах УПА - в сотні командира Громенка, яка чотири роки вела пекельні бої з окупантами України – з німецькими, московськими, польськими дивізіями. Під час славного рейду УПА на захід до боротьби проти УПА долучилися, підписавши відповідний пакт, Москва, Варшава і Прага.

Сотня Громенка в майже щоденних жорстоких боях зазнавала великих втрат, була дуже пропіджена. Непроходимими дорогами, щоб дезорієнтувати ворога, пройшла близько 2 тисяч кілометрів і за 99 днів пробилася до західної Німеччини. В числі тих, хто дійшов до вільного світу, був і я.

Боротьба в лавах ОУН та УПА мене виховала і загартувала. Я подивляв розумних і відданих справі провідників ОУН і командирів УПА у їхній жертовній боротьбі з такими жорстокими окупантами України, і в першу чергу, московськими азіатами.

На теренах московсько-більшовицької імперії від Камчатки до Берліну, а також у вільному західному світі комуністи усіх мастей ширили пропаганду проти свідомих українців, називаючи нас націоналістами - бандерівцями. Так називали нас усі наші вороги - іменем нашого славного Провідника Степана Бандери.

Пробившись у вільний світ, ми були вимушені скласти свою улюблену зброю американцям у Німеччині, і за деякий час я перебрався до Австралії. В Австралії опинилися не тільки учасники визвольних змагань, але й ті, які втекли з московсько-комуністичного раю від переслідування. Адже усім було добре відомо, що чинили комуністичні "визволителі" зі свідомими українцями на Західній Україні у 1939 – 1941 рр. На чужині, в далекій Австралії, українці відразу почали гуртуватися і організовувати громадське життя. Наша спільнота, на здивування чужинців, дуже добре розвивалася і прогресувала. Ми почали будувати свої святині, школи, громадські доми. Організували молодечі організації - Пласт і СУМ. Згодом членами тих молодечих організацій стали тисячі юнаків та дівчат, яких виховували наші українські патріоти. У повоєнний час ми продовжували боротьбу з окупантами України. Ми зверталися до міжнародних організацій та урядів вільних держав світу з протестами проти більшовицького терору на Батьківщині, проти переслідування українських патріотів. Ми влаштовували демонстрації та пікетування урядових установ та московської амбасади, намагаючись привернути увагу вільного світу до ситуації в Україні. Боротьба української діаспори в цілому світі увінчалася успіхом. Світ заговорив про поневолену Україну, про злочини комуністів. Наших лідерів почали приймати голови провідних держав світу, а під впливом нашої боротьби американський президент Д.Рейган назвав СССР "Імперією зла!"

Розпочав я і своє родинне життя. Моя дружина Таня, активна пластунка, вчила в школі нашу молодь і була виховницею в молодечій організації СУМ.

Після важкої праці простим робітником я розпочав підприємницьку діяльність. Я доглядав і розвивав своє підприємство, яке дозволяло забезпечено жити, а також надати вищу освіту нашим дітям. Доходи від підприємницької діяльності давали можливість матеріально підтримувати наші організації і боротися з нашими ворогами. Щоб залишити для молодого покоління пам'ять про наші визвольні змагання, я у вільні хвилини писав спогади про нашу боротьбу в лавах УПА.

Нарешті збулося! Імперія зла завалилась. Не під тиском капіталістів (бо вони її так гостинно годували доларами і хлібом), а в боротьбі з поневоленими народами, в перших рядах яких був наш героїчний український народ.

Яка радість в Україні, українцям в західній діаспорі і мільйонам наших патріотів, які примусово опинилися в Сибіру. Поневолені народи проголошують свою незалежність. Мадяри, поляки, чехи, які проживають в еміграції, перекидають з діаспори свої заощадження до своїх країн і таким чином допомагають скоріше відновити економіку і громадське життя, знищені комуністичними режимами.

Вже не боячись переслідувань, тисячі українців хлинули в Україну, щоб поклонитися рідній землі. Їду і я в свою улюблену Україну - і дивуюсь усьому. Вона була призначена на повне знищення, а українці - на виселення, але цього на сталося завдяки боротьбі ОУН та УПА. Народ, який асимілювали сотнями років, хоче самостійності, хоче жити без опіки "старшого брата". Скоро з'ясувалося, що майже усі наші національні провідні кадри були знищені окупантами. В результаті владу над народом перебирають вихованці Москви, ті самі, які ще вчора фізично нищили наших патріотів, нищили усе, що звалося українським. Це найбільші злочинці КГБ, стрибки, провокативні відділи московського УПА, які в підлий спосіб мордували наших найкращих патріотів, щоб посіяти ненависть до справжнього УПА, ті, які в поспіху вивезли в Москву архіви з документами про свої злочини і заморозили їх ще на 50 років, щоби наш народ не довідався про ті звірства. Ці зайди до сьогодні ще не були суджені. Між ними є й ті, які організували страшні голодомори у нашій країні.

Та найбільше вражає те, що на тринадцятому році самостійності ведеться ще більша русифікація України, як це було за комуністичної Радянської України. Це для мене ніяк не зрозуміло і крайньо боляче.

Наші "старші брати" вже в "обчімханій" після розвалу СССР Росії планують поширення своєї імперії шляхом нового поневолення сусідніх народів і в першу чергу - українців. А наша молодь в більшості ще несвідома і не патріотична, бо її вчать вчителі - вихованці Москви.

В Україні найбільші злочинці ходять спокійно, обвішані ворожими медалями, одержують великі пенсії. А наших, таких заслужених героїв ОУН та УПА, які гинули за наш народ і нашу державу, ще не визнали й досі борцями за волю України. Вони тепер ніби у вільній Україні доживають свого віку часто в нужді та злиднях.

Наші теперішні владоможці довели Україну до рівня африканської колонії. Мільйони наших людей виїжджають з України, щоби заробити на прожиття собі і своїм родинам.

Нашу чудову мову, яка розвивалася тисячі років і яка стала другою найкращою мовою у світі, москалі нищили сотнями років і тепер нав'язують свою, в якій чи не кожне друге слово - матюк. Вони забороняли і нищили нашу релігію, історію, культуру, традиції та звичаї, нищили усе наше національне, патріотичне. Вони, бач, забули, як їхній цар Петро гнав своїх москалів до Києва вчитися письма й культури в українців.

Коли й хто зупинить цю руйнівну дію і поведе наш народ до національної свідомості й добробуту? У передвоєнний час, і особливо в час визвольних змагань 1939-1960-х рр., це робила організація ОУН, створена Євгеном Коновальцем. Члени ОУН карали наших ворогів. Член ОУН Григорій Мацейко убиває польського міністра Перацького, який планував асиміляцію українців у Західній Україні. Юнак Микола Лемик покарав на смерть дипломата-москаля у московському посольстві у Львові за масовий голодомор в Україні. Таких випадків було багато. Згодом ОУН зорганізувала боротьбу УПА.

Тепер Україні дуже потрібно мати хоча б тисячну організацію ОУН серед нашої молоді та студентства. Вони б скоро примусили наш уряд вести Україну правильним шляхом. На жаль, їх нема, а діяти треба негайно, щоб усунути від влади ворожого до народу президента й багато інших ворогів з провідних посад в Україні.

Дзвони тривоги гуділи мені та моїм колишнім друзям в лавах УПА - Орлам, Лисам, Громам, Букам і десяткам тисяч інших борців. Мені пощастило цю боротьбу пережити. Я бажаю хоча б частково передати нашому народові, і в першу чергу молоді, правду про цей геройський змаг.

Я організував і профінансував в Україні виготовлення на студії ім. О. Довженка в Києві двох фільмів. Перший фільм має назву "Залізна сотня". Сценарій фільму написаний на основі моєї автобіографічної повісті "УПА у вирі боротьби". У фільмі художніми засобами показані документальні події, пов'язані з боротьбою легендарної сотні УПА під командою командира "Громенка" - Михайла Дуди. Ця сотня боролась на Волині з німцями, а згодом на Закерзонні боронила місцеве українське населення, яке на підставі Ялтинських угод перейшло до Польщі. УПА на Закерзонні затримала виселення нашого народу на понад три роки, всупереч плану Жукова і Берії про негайне виселення усіх українців до Сибіру. Наш командир Громенко у червні 1950 р. повернувся з загоном УПА знову в Україну для продовження збройної боротьби. Він загинув у сутичці з енкаведистами. Метою фільму "Залізна сотня" була спроба показати нашій молоді патріотичний змаг колишніх вояків ОУН та УПА на своїй землі за свою незалежність, за віру, мову, правдиву історію та культуру і відновити сьогодні пошану до героїв та гордість за їхню боротьбу.

Другий фільм матиме назву "Наша Батьківщина". Цей фільм буде великою гордістю України, бо такої історії не має жоден народ світу: від льодової доби через тисячоліття до найбільшого розвитку нашої держави Русі - України.

В основу фільму лягли твердження науковців світу про те, що наш народ жив на своїх землях ще до льодової доби, без присутності ворожих сусідів виріс і змужнів та створив трипільську, а згодом скитську культури.

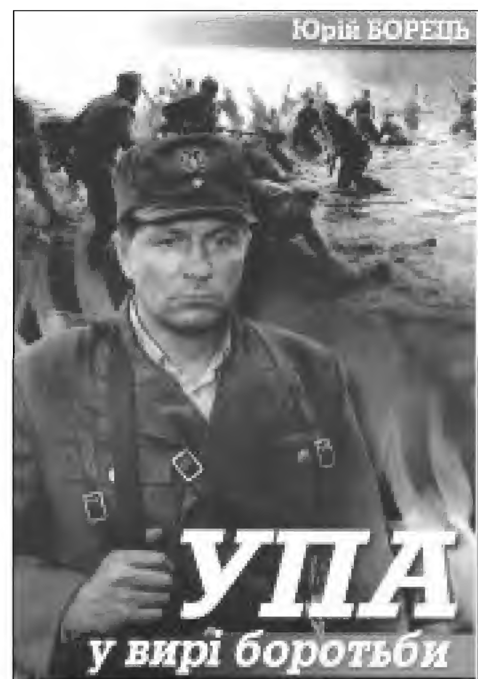
В XI ст. наша Батьківщина Україна-Русь досягла величі та могутності у кордонах від Вісли до Волги, від Чорного моря поза Суздаль із столицею у золотоверхому Києві і княжими родами, з якими бажали поріднитися могутні на той час держави.

Якщо фільм "Залізна сотня" має на меті познайомити нашу молодь з нашою новітньою історією, з визвольними змаганнями за побудову Української Самостійної Соборної Держави, то фільм "Наша Батьківщина" повинен познайомити нашу молодь з правдивою історією Руси-України, яку століттями перекручували наші вороги. Лише пізнавши своє історичне коріння наша молодь сповниться гордістю за своє минуле, за свій народ і стане активним будівничим Української держави, уведе її у світове співтовариство вільних, демократичних народів.

Цій меті я присвятив усе моє життя. Закликаю усіх патріотів і в Батьківщині, і в діаспорі долучитися до цієї благородної справи .

З повагою, ***Юрій Борець,***
булавний УПА "Чумак"

На світлинах:
◈Юрій Борець;
◈Командир Громенко;
◈Кадр із фільму "Залізна сотня" на обкладинці книги "УПА у вирі боротьби"

СКЛИКАВ НАС ТАРАС

Ми, гуцули, маємо Тарасову гору – Підсокільське, що біля села Тюдів, на Косівщині. Там гуцули заклали пам'ятник Тарасові ще 1914 р. Руйнували його, нищили за Польщі, байдуже позирали на нього німецькі окупанти, так-сяк терпіли москалі. А Тарас панує на своїй горі у Карпатах. Біля нього дзюркотить джерельце з кришталевою чистою водою, як і його кришталеве слово. А в долині реве Черемош могучий. І деколи на Тарасові плечі присідає перепочити хмаринка…

І ось 23 травня скликав нас всіх до себе великий український Пророк. Прийшли сюди всі, хто виконує його заповіти і береже Божі заповіді. Бо поєдналися в цей день дві визначні дати - перезахоронення Тараса і День Героїв України. І було всіх понад 2 тисячі, які з'їхалися і зійшлися зі всієї Західної України під прапорами „Нашої України" і Конгресу Українських Націоналістів. Відкрив свято-мітинг пан Зіновій Шкутяк – мер міста Івано-Франківська і голова обласного штабу об'єднання «За Україну! За Ющенка!» Своє вагоме слово сказав народний депутат Євген Гірник – син Олексія Гірника, який спалив себе на Чернечій горі, щоб люди вчули вічно живе слово рідної матері-України, поставлене нам на сторожі Тарасом.

Гриміли молодіжні рокові асамблеї, в яких я не дуже розбираюсь, але приспів співала разом з усіма:

«Кучми нам
вже досить,
Ющенко,
вперед!»

І маленька дівчинка не дуже виразно декламувала:

«Я Шевченка пісні знаю
І охоче їх співаю»

А скільки бардівських патріотичних пісень ми почули! Покутянка Аліна Звіздецька деклямувала власну поезію. Лікар п. Іван Гнідан у своєму слові поєднав Шевченка, Міхновського і весь націоналістичний рух. І ще багато виступаючих - зі Львова, з Волині, Івано-Франківська, з Буковини. А з Коломиї молодий кунівець сказав, що його привела сьогодні сюди покійна світлої пам'яті вчителька міської школи №2 Наталія Василівна Литвинець, бо свого часу запалила в ньому свічку любові до рідної мови Шевченковим словом. Воістину: „І мертвим, і живим, і ненародженим..."

А над всім цим дійством тужили разом - Тарас Григорович і Бог, який кропив нас мжичкою, бо нелегка доля була в Тараса, та й тажа ж вона тяжка в України.

Є в Тарасовій молитві слова:

«А всім нам вкупі на землі
Єдиномисліє подай
І братолюбіє пішли».

І тому в підніжжі крутої кам'яної скелі, яка височіє поруч Тараса, пломеніє бандерівський знак, а вгорі прапор Ющенківської команди із гаслом «Так!». Ось воно - єдиномислієі і братолюбіє. Ми всі тут зібрались з однією думкою - про майбутнє України. І щиро любимо один одного, бо ми - українці.

„Ще не вмерла Україна,
Ні слава, ні воля…"

І я співаю поруч своїх друзів, які, тримаючи руку біля серця, витягують:

„Ще нам браття-українці..."

Переводжу погляд із втомлених облич п. Михайла Цьока – голови районної організації КУН і керівника штабу «Наша Україна» з Косівщини на посестру Оксанку з Верховини, яка відважно керує Верховинською організацією КУН, на посестру Любочку, яка разом зі своїм чоловіком Сергієм з сусідніх Росток упродовж усього свята, не розгинаючись, працювали в наметах преси, роздаючи слова правди наших газет „Нація і держава" і „Без цензури". Їхню працю, мабуть, і не всі зауважили, але то вони організували це велелюдне свято-мітинг.

Боже, вже в котрий раз дякую за те, що «Ще не вмерла Україна!» Ось на таких людях тримається наша земля і «Наша Україна».

А ще раніше в цей день було відкриття Косівського музею визвольних змагань Карпатського краю, але про це пізніше розповість проста гуцулка з Карпат

Антоніна Спільна,
з селища Кути,
що на Косівщині

Невмирущі імена героїв

Червневий Івано-Франківськ, як і вся наша земля тепер, пахкий і чарівний. У його оновлені вулиці, що мають особливий шарм європейськості, у його храми і повсюдну органічну присутність рідної мови не можна не закохатися. Цей край має глибокі традиції національно-визвольної боротьби і, що важливо, - могутню потугу пам'яті.

Тут кожна друга родина зазнала репресій від московського молоха, тож питання національної самосвідомості для них - не парадна патетика до свята. Цивілізаційні "милості" чужинського зайди вимірюються на цій землі страхітливими жертвами Дем'янового Лазу та подібних до нього голгоф, розкритих і ще не розкритих.

Може, тому саме це місто започаткувало велику працю з виховання молоді на прикладі героїчного життя подружжя Ярослава і Слави Стецько, які, очолюючи Антибільшовицький блок народів, - 40 років (1946-1986) Ярослав Стецько, а після його смерті Слава Стецько, - стали суб'єктами світової історії. Ярослав Стецько 1968-го був обраний головою революційної ОУН (очолював її до кінця свого життя), у 1970 р. заснував Світову антикомуністичну лігу. Жертовні, віддані справі визволення України провідники на 13-му році незалежності України замовчуються на державному рівні, їхні імена й справи відсуваються в тінь. Борці за волю, ветерани ОУН-УПА досі не визнані воюючою стороною і - парадокс нашого нинішнього життя! - без державної підтримки бідують на старості років. Цей факт - ще один тест на неукраїнськість теперішньої України.

З ініціативи молодіжної референтури Івано-Франківського міського Конгресу (молоді нині в ньому - біля ста осіб) уже другий рік проводиться конкурс літературно-мистецьких робіт під гаслом "Добро нації - найвища мета людини на землі". Діти і юнацтво (8-15 років та 16-22 роки) подавали на розгляд поважного журі свої літературні твори і малюнки, в яких осмислювали цю багатогранну тему. Про популярність конкурсу свідчить кількість учасників: торік - 34, тепер - 78. Були навіть бажаючі з районів, хоч конкурс міський.

Немала праця організаторів (збір та аналіз робіт, пошук меценатів для нагород тощо) завершилася великим святом у Народному домі "Просвіта". Принагідно зазначу, що дім цей – нарозхват, особливо в неділю: перед нами в ньому збиралися пластуни, потім ляльковий театр давав виставу малечі, а після нас було знову якесь зібрання.

Традиція - це коли швидко і злагоджено, майже на ходу, оживає святково прибрана сцена з квітами та портретом Ярослава Стецька, по боках її - синьо-жовтий і чорно-червоний прапори, - біля них весь час мінятиметься варта, і це вноситиме в перебіг дійства якусь особливу врочистість. Поки уточнювався сценарій і заповнювався зал, лунали з динаміка закличні повстанські пісні, вже чуті й нові, заходили в душу геройкою чину, нагадували всім про головне - і так легко й природно запам'ятовувались.

Переможців було 12. Грошові премії за перше, друге й третє місця - відповідно: 150, 100 та 75 грн. і 1-й том праць Ярослава Стецька. Переможених не було, бо всі учасники конкурсу отримали по шоколадці й книжки. Нагороди вручали: народний депутат, голова обласної організації КУН Євген Гірник і голова міського Конгресу Левко Слюсар. Чудові мистецькі виступи подарували учні музичної школи №3. Галета Олександр, крім нагороди, отримав рекомендацію-клопотання для вступу в інститут культури і мистецтв Прикарпатського університету, - тож хай йому щастить на цій дорозі.

Мали слово поважні гості свята - начальник міського управління освіти З. Береговський, депутат обласної ради, член політради міського Конгресу О. Пендерецький, голова обласної депутатської фракції „Наша Україна" Б. Борович та інші.

Погоджуюсь із Євгеном Гірником: Тема націоналізму звучить і буде звучати, хоч би як хотіли її поховати червоні олігархи та хруні-перевертні, бо націоналізм - це любов до рідного і готовність, здатність його захищати. Націоналізм і віра стали сьогодні головним форпостом супроти нівеляційних процесів глобалізму. Дитячі серця сприйняли цю ідеологію не просто як партійну догму, а ширше: як те святе, що є в людському серці, і висловили це в своїй творчості. Можна тільки порадіти, що молодь іде за старшими.

Гадаю, цю добру справу івано-франківців підхоплять інші області, і невдовзі конкурс може стати загальноукраїнським, бо ж назва його – зобов'язує.

А в Івано-Франківську на вулиці Слави Стецько незабаром відкриють меморіальну дошку з барельєфом славної дочки України.

Наталка Поклад

КОНФЕРЕНЦІЯ

„Самарь – козацька"

У конференції „Самарь – козацька", яку 5 червня у Новомосковську провела міськрайонна організація КУН взяли участь: голова Полтавської ОО А. Царенко, партійні активісти Дніпропетровщини - І. Проценко, Ю. Гибалюк, А. Козюбчик, А. Фурман, Д. Будим, О. Луцюк, В. Якимчик, Ю. Головченко, Ю. Шоломон, голова спілки політв'язнів і репресованих М. Шевельов, голова ветеранської організації В. Цапик, голова МО УНП Л. Зозуля, рядові члени Конгресу. Благословив конференцію о. Дмитро Кулічковський.

З історії війська козацького доповідала директор Новомосковського краєзнавчого музею ім. Петра Калнишевського Надія Тубальцева.

Прес-служба Дніпропетровської ОО КУН

ПРОТЕСТ

Притягнути до кримінальної відповідальності учасників спецзагонів НКВД та спецгруп МГБ

Кошова управа Братства вояків ОУН-УПА Кіровоградщини звернулася з відкритим листом до голови Верховної Ради, в якому висловила своє обурення фактами поширення в ЗМІ неправдивої інформації про учасників українських визвольних змагань, голослівних заяв щодо неповаги до ветеранів війни у західних областях України. Якраз саме на Західній Україні їх шанують належно, стверджується у листі. Не поважають на Галичині ветеранів НКВД і МГБ та доморощену стриботню, які чинили геноцид українців, та ще й звалювали відповідальність за свої злочини на вояків УПА. Як доказ наводиться доповідний лист військового прокурора військ МГБ Української округи, вихідний № 4/001345 від 15 лютого 1949 р., полковника юстиції Косарського, в якому зокрема йдеться про наступне: "Міністерство Держбезпеки УРСР і його Управління в західних областях України, маючи на меті виявлення ворожого українського націоналістичного підпілля, широко застосовують так звані спецгрупи, які діють під виглядом бандитів УПА...".

Як ці спецгрупи виявляли націоналістичне підпілля, Косарський ілюструє на конкретних прикладах: "У ніч на 23 липня 1948 р. ця ж група МГБ із с. Підвисоцького завела в ліс громадянку Ріпницьку (Репницкая) Ніну Іванівну 1931 р.н. В лісі Ріпницька була піддана тортурам. Допитуючи Ріпницьку, учасники спецгрупи тяжко її били, підвішували догори ногами, встромляли в статеві органи палицю, а потім почергово ґвалтували. У безпорадному стані Ріпницьку кинули в лісі... Не володіючи достатньою кількістю матеріалів, т.зв. спецгрупи МГБ діють сліпо, внаслідок чого жертвами їхнього свавілля часто є особи, не причетні до українсько-бандитського націоналістичного підпілля...". Тільки в цьому доповідному листі наводиться декілька аналогічних кримінальних злочинів спецгруп МГБ.

Ці вбивці мирного населення - тепер ветерани. Вони користуються пільгами, пенсіями. Про яку повагу до них може йти мова.

Створена у 1942 р. славетна УПА захищала свій народ від німецьких фашистів та радянських комунобільшовиків, навічно покрила себе немеркнучою славою і жодними інсинуаціями не вдасться витравити із пам'яті людей героїчні подвиги лицарів визвольних змагань.

Братство вояків ОУН-УПА Кіровоградщини вважає, що оскільки ініціатором жахливого терору-бандитизму в Україні була комуністична партія, то КПРС і КПУ повинні бути заборонені як українофобні антидержавні структури, а також вимагає притягнути до кримінальної відповідальності учасників спецзагонів НКВД та спецгруп МГБ.

Семен Сорока,
голова кошової управи Братства вояків ОУН-УПА,
м. Кіровоград

ПРО ВИЗНАННЯ УПА ВОЮЮЧОЮ СТОРОНОЮ У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ

Народний депутат Михайло Косів звернувся до Прем'єр-міністра України Віктора Януковича з депутатським запитом „Про реалізацію змісту заяви Прем'єр-міністра України В. Януковича щодо неприпустимості поділу ветеранів війни на „своїх" і „чужих" і необхідність у зв'язку з цим негайного подання Урядом законопроекту про визнання УПА воюючою стороною у Другій світовій війні та поширення на всіх вояків УПА статусу учасників бойових дій". Знайомимо наших читачів зі змістом даного запиту в скороченому вигляді.

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

Шановний Вікторе Федоровичу!

Нещодавно, напередодні Дня Перемоги, виступаючи у Києві перед ветеранами війни і праці, Ви висловили цілком слушну думку про те, що слід, нарешті, і в Україні вийти зі стану протиборства різних політичних сил, примирити наших співвітчизників, які брали участь у бойових діях Другої світової війни на різних фронтах, і, заради громадянського миру й злагоди, надати воякам УПА статус учасників бойових дій.

Справді, давно пора. Адже ця проблема має уже в нашій державі одинадцятилітню передісторію. У 1993 р. набув чинності закон "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту". У ньому було записано, що статус учасників бойових дій отримують тільки ті вояки УПА, які "брали участь у бойових діях проти німецько-фашистських загарбників на тимчасово окупованій ними території України в 1941-1944 рр., які не вчинили злочинів проти миру і людства, та реабілітовані відповідно до Закону України "Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні".

Само собою зрозуміло, що за такого підходу переважна більшість вояків УПА статусу учасників війни не отримала. Це ті, хто виборював незалежність України з 1944 р. до середини 50-х рр.; ті, хто за сталінським "законодавством" був визнаний злочинцем; а також ті, хто не був репресований і, відповідно, не був реабілітований. Одночасно статус учасника бойових дій отримали "колишні бійці винищувальних батальйонів, взводів і загонів", відомі більше як "стрибки", а також карателі з військ НКВС, які, м'яко кажучи, не заслужили визнання у найширших верствах українського народу.

Таке підступне й водночас суперечливе рішення викликало значне обурення серед громадськості, переважно західних областей України. Люди не розуміли й ніколи не зрозуміють, чому Українська держава, яку виборювали вояки УПА, не віддає їм належної шани. Питання із соціального перетворилося на політичне, і обласні Ради ряду областей прийняли рішення поширити на вояків УПА пільги учасників бойових дій, профінансувавши їх з місцевих бюджетів. Однак напруга залишилася і досі розколює українське суспільство.

У 1995 р. під час внесення змін і доповнень до названого закону знову постало це питання. Враховуючи тодішню конфігурацію парламенту, пропозиції ряду народних депутатів (у тому числі і мої) про поширення відповідного статусу на всіх вояків УПА, підтримки не знайшли.

Оскільки проблема залишалася вкрай гострою, Постановою ВРУ від 13.09.1996р. було створено Тимчасову спеціальну комісію Верховної Ради України для сприяння у вивченні питань, пов'язаних з перевіркою діяльності ОУН-УПА. Новостворена комісія отримала чимало свідчень громадян, документів і матеріалів, однак її робота загалом виявилася неефективною. Фактично її функції пізніше перебрала на себе Урядова комісія з вивчення діяльності ОУН-УПА, створена відповідно до Постанови КМУ № 1004 від 12.09.1997 р. Вона також в цілому не виконала покладених на неї завдань.

Водночас до ВРУ 3-го скликання народними депутатами вносилися законопроекти про поширення статусу учасників бойових дій на всіх вояків УПА. На жаль, склад і цього скликання парламенту не дозволив провести бодай один з них. Під час обговорення проектів у профільних комітетах ВР неодноразово лунала думка, що приймати їх передчасно, доки Урядова комісія не винесе свого вердикту. Аналогічна ситуація має місце й у ВРУ нинішнього скликання. Законопроекти про визнання УПА воюючою стороною у Другій світовій війні подавалися народними депутатами: Славою Стецько, Є. Гірником, Ю. Ключковським, Я. Кендзьором, І. Стойком, Л. Лук'яненком, В. Червонієм, Ю. Ширком, С. Олексіюком, Б. Костинюком. Розгляд цих законопроектів фактично заблокований. За останні роки громадська думка значно зрушилася у позитивний бік, позбавилася багатьох міфів радянського часу і, на моє переконання, готова сприйняти такий документ.

Неодноразово у своїх виступах та під час зустрічей з ветеранами лідери Української держави, у тому числі Ваш попередник А. Кінах, а тепер ось і Ви, Вікторе Федоровичу, висловлювали думку про необхідність громадянського примирення у нашому суспільстві та відновлення історичної й соціальної справедливості щодо вояків УПА. Яскравим прикладом успішної реалізації цього питання у масштабах держави служить досвід багатьох країн, зокрема Іспанії, Польщі, Литви, Латвії, Естонії. З іншого боку, задекларовані Урядом економічне зростання і соціальна зорієнтованість державної політики створює економічні можливості для такого кроку.

Отже, щоб ці слова не розійшлися із ділами, Уряд зобов'язаний негайно подати на розгляд парламенту законопроект про визнання ОУН-УПА воюючою стороною у Другій світовій війні та поширити на всіх вояків УПА статус учасників бойових дій. Вкрай важливо, щоб цей законопроект був поданий саме Урядом. По-перше, у цьому випадку закон підтримала б парламентсько-урядова коаліція, тобто його прийняття було б фактично гарантоване. По-друге, проект був би підкріплений фінансово-економічним обгрунтуванням, а ввести закон у дію можна було б уже з 01.01.2005 р. На мою думку, нинішній склад Верховної Ради України цілком здатний схвалити законопроект, який розпочне процес громадського примирення у суспільстві.

Тому, виходячи із висловлених Вами, Вікторе Федоровичу, міркувань, прошу:

- внести якнайшвидше до Верховної Ради України законопроект про визнання ОУН-УПА воюючою стороною у Другій світовій війні та про поширення на всіх вояків УПА статусу учасників бойових дій.

З повагою ***Михайло Косів***

Відродімо українську сільську громаду

МОЖЕМО

Обурення і тривогу викликають дії вищого керівництва України щодо законодавчого забезпечення і реалізації державної політики в аграрному секторі економіки. Реформування на селі зводиться до приватизації землі та подальшого її продажу, що є підставою для перетворення українців на новітніх кріпаків.

Де вихід?

Відродити українське село можна лише через відновлення української сільської громади – самоврядного соціально-побутового утворення, характерного для українського народу впродовж усієї його історії, тим більше, що маємо Закон України „Про місцеве самоврядування".

Саме в громаді українці успішно вирішували найважливіші для них життєві проблеми, ревно зберігаючи народне звичаєве право і предківські традиції. Вони були самодостатніми суспільними організмами і не надто потребували якихось послуг від державної адміністрації. На чолі такої громади стояв виборний отаман або війт, який головував на народних зборах при вирішенні справ, що стосувалися всієї общини, в першу чергу – земельних.

Впровадження в Україні чужинецького права і намагання зламати давні громадські порядки польською адміністрацією XVI-XVII ст. стали головною причиною революції під проводом Б. Хмельницького. Козацькі порядки були нашим предкам миліші за польські (європейські). На відміну від шляхти і дворянства, козацтво володіло землями не на приватно-правових, а на общинних началах. При виробленні форм землеволодіння основною була ідея володіння, а не право власності. Ця ідея виражалася насамперед у володінні землею всього Війська Запорозького.

Верховне володіння землею Війська (держави) передбачало індивідуальне володіння землею тих членів війська, які хотіли її обробляти.

Наші предки вміли собі раду давати при вирішенні всіх питань, пов'язаних із землекористуванням. Економісти, етнографи, історики зібрали народний досвід, описали і надрукували. Нам залишилося пристосувати цей скарб до сьогодення. Натомість даємося, щоб нас дурили всілякі пройдисвіти. Ринку землі їм, бач, захотілося. Не працювати на землі, а землею торгувати. Наша земля свята, а святиню не торгують.

Іван Франко наполягав на тому, що земля повинна бути спільною власністю усього народу, що живе на ній. Кожне покоління може тільки брати її у володіння - чи то індивідуальне, чи родинне, чи колективно-громадське. Кожний громадянин краю має право бути введеним у пожиттєве володіння такою частиною землі, яка б забезпечувала йому і його родині утримання і справді людський розвиток. Основне, вважав І. Франко, вдержати землю під ногами, не допустити чужоземців до володіння землею в наших краях.

Українські націоналісти під проводом Степана Бандери боролися за такий лад, в якому власником землі й вод, підземних і наземних багатств, промисловості і шляхів сполучення буде сам український народ і його держава, причому, державна влада не примушуватиме селян до однієї форми користування землею.

Натомість нинішні „реформатори" нав'язують нам суцільну приватизацію. На Китай кивають. Але якраз в Китаї земля, згідно з конституцією, досі була в колективній і державній власності. Ринок землі там – це не купівля-продаж землі, а купівля-продаж прав користування землею на визначений строк. Причому суворо заборонено включати у ринкові відносини колективні землі. Зрештою, в аграрному секторі економіки КНР теж багато проблем. І найбільша - пов'язана зі вступом у Всесвітню торгову організацію, що породжує масовий згін мільйонів селян із землі у міста та їх люмпенізацію. Але китайці свої проблеми вирішать, бо вони, навіть комуністи – всі є китайські націоналісти. А в нас на шиї – інтернаціональна столична камарилья.

Тому необхідно вже, не чекаючи поки нас доб'ють, впроваджувати громадський лад на селі: вирішувати поточні питання громадського життя, створювати сільські громадські каси (кредитні спілки), відновлювати соціальну сферу села, місцеву переробну промисловість. Як це робиться – загляньте в досвід предків. Зокрема у досвід кооперування, який в українців надзвичайно багатий.

Хіба не може кожна громада з місцевих матеріалів спорудити собі вітроелектростанцію, млин, пекарню, круподерню, олійню і купити собі з торговців, які розвозять хліб по селах за подвійну ціну? Треба створити формування з охорони громадського порядку. Законодавча база для цього є. Самодостатні громади, які забезпечують себе продовольством, одягом, електроенергією, ліками, охороною від приїжджих грабіжників, легко поставлять на коліна нинішніх бандитів і примусять поміняти мерседеси на трактори для села.

Відродимо громаду в комплексі – питання української політичної влади вирішимо без проблем. Одним тільки бойкотом товарів, які рекламує телебачення.

Українським селянам слід повернутися до своєї природи, до нашого українського, а не американського чи російського, чи китайського способу життя. Зробімо цей рішучий крок – переможемо. І тоді повернемо собі злочинно відібрані у нас заводи, фабрики, енергетичні системи, флот – все наше багатство, яке через свою доброту і довірливість так необачно віддали мігрантам-шахраям і їхнім лакузам. Отоді і засяє Україна, але не вогнями нічних стриптиз-барів, а щасливими, усміхненими лицями людей своїх, які врешті позбудуться страху й зневіри, ставши „хазяїном домовитим у своїй хаті і на своїм полі!"

Дмитро Грицай

СТАНОВИЩЕ ЖІНОК В УКРАЇНІ: РЕАЛІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Віктор Ющенко навів приклад скандинавських країн, де у політиці жінок та чоловіків приблизно порівну, у Німеччині жінок-політиків - 42%, у Франції – 30%, а в Україні – лише 5%. "Це і є яскравим свідченням дискримінації жінок в Україні," – заявив лідер "Нашої України".

Народний депутат Лілія Григорович у ході парламентських слухань висловила глибоке занепокоєння байдужістю влади до складної ситуації, в якій опинилась українська родина. Зокрема вона навела цифри, які не можуть не викликати занепокоєння: сьогодні в Україні проживає 47,5 млн. населення, понад 7 млн. перебуває в трудовій еміграції, з них 5 млн. – жінки. Міністерство сім'ї і молоді каже, що бездоглядних дітей в Україні - 100 чи 200 тисяч, але це - занижена цифра. Близько 2 млн. - сироти та напівсироти при живих батьках, бо не бачать своїх матерів, які заробляють кошти за кордоном. "Діти сьогодні не чують материної колискової, ніхто їх не проводжає до школи, не вигладає, матері не бачать випускних вечорів своїх дітей і перших дзвоників, руйнується основа буття - українська сім'я. Щороку помирає на 400 тис. людей більше ніж народжується, а в перший клас іде тільки 5-7 % здорових дітей у чистих зонах і 3-5 % - у забруднених. Такого прецеденту після голодомору XX століття, як руйнація української родини, ми ще не бачили." – зазначила народний депутат.

Оксана Білозір у своєму виступі навела аналіз статистики призначень на керівні посади в органи державної влади станом на 16 січня ц. р.: з 86 вищих державних посад лише 2 посади керівників займали жінки, зі 126 посад перших заступників керівника – 3 жінки. Серед 502 керівників районних держадміністрацій всього 17 жінок, або менше 4%.

"Необхідно вести мову про те, щоб зламати стереотипне уявлення про жінку, як про сексуальний об'єкт та хранительку домашнього вогнища і це мають робити ЗМІ на всіх рівнях", - переконана народний депутат.

Конгрес-інформ

ЗБЕРІГ УКРАЇНУ В СОБІ

ЮВІЛЕЙ

Україна пишається Русланою, яка прославила нас на весь світ, вибровши гран-прі на престижному конкурсі "Євробачення". І мало хто знає, що це не перша українська перемога на тому конкурсі! 1961 року Європа віддала свій голос за красивого й талановитого співака Володимира Луціва, якого тоді охрестили звичнішим для західного вуха псевдо Тіно Вальді. Своєї держави емігрант, ясна річ, представляти не міг, тому виступав у складі британської групи, і слава дісталася Туманному Альбіону...

Хоча – не зовсім так. Це була радість всієї нашої діаспори, окремої держави на теренах багатьох держав, яка плекала український дух у вигнанні. Газета "Свобода" писала: "Наш митець Володимир Луців на міжнародному конкурсі співаків у Бельгії дістав першу нагороду, став лауреатом європейської чаші і це заслужено, і мусимо бути гордими за нього. Дивуйтеся, вороги! Український народ за триста років неволі, позбавлений рідної школи, преси, літератури, створив письменство, що зайняло третє місце серед слов'янських літератур, які розвивалися вільно. Український народ за триста літ неволі створив світової слави народний епос, що йому немає рівного у світі"...

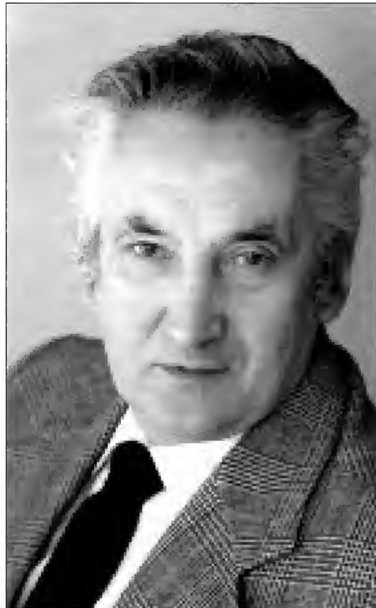
Володимира Луціва слухала Європа, Америка, Австралія і навіть Африка, і всюди співак наголошував, що він українець, хоч тоді мало хто про таку країну й чув. А коли на одній із престижних телепрограм його для реклами хотіли представити "прямо з СРСР", співак рішуче відмовився від участі в програмі, за що й поплатився: після конфлікту дорога на голубі екрани на довгий час була закрита.

Таку принциповість виколисали у ньому високі гуцульські гори. Там, на Івано-Франківщині, у містечку Надвірна 25 червня 1929 року майбутній співак і бандурист уперше побачив світ. Як і багато хто з наших співвітчизників, Володимир Луців міг би сказати, що історія його життя становить частину історії його народу: набачився хлопчик і "визволителів" зі Сходу, і гітлерівських військ... Врешті воєнна завірюха занесла до Німеччини, в табір для переміщених осіб у містечку Гослярі. І там, у тісних бараках і тяжкій праці, починається... казка. Якось, почувши небуденний спів 18-річного Володимира, до нього підійшов бандурист Григорій Назаренко і запропонував навчити грати на козацькому інструменті. Хлопець одразу погодився, хоч і гадки не мав, як виглядає бандура – де ж її в горах побачиш? Але серце, напевно, знало більше... Бо як інакше це пояснити: Батьківщини нема, попереду невідомість, можливо, – смерть, а хлопець, збиваючи пучки до крові, натхненно рве струни і вчиться, вчиться... Згодом Григорій Назаренко створив капелу бандуристів ім. М. Леонтовича, і вони їздили з виступами по таборах. У безпросвітних бараках дзвінко лунала українська пісня, вливаючи силу в зневірених... Далі була Англія, місто Бредфорд. Після тяжких трьох років на ткацькій фабриці Володимир Луців подався до Лондона – втілювати мрію. В тамтешньому музичному коледжі екзаменаційну комісію неабияк здивував його незвичний інструмент. Урок української культури отримали й викладачі Римської консерваторії, куди бандурист переїхав навчатись потому... Мрія отримала стійке підґрунтя, але хто зна, як би склалася доля обдарованого юнака, якби його не підтримувала ота держава – діаспора, об'єднана Українською Церквою.

Розпочалася бурхлива концертна діяльність. Під час своїх виступів Луців завжди включав до репертуару українські пісні, часто розповідав про свою знедолену Батьківщину, читав лекції про бандуру. Публіка сприймала українця дуже тепло, та найбільше пишалися ним співвітчизники.

1990 р. В. Луців повертається додому й активно включається в громадське життя Батьківщини. "Я намагався вбирати в себе Україну усіма фібрами душі", – згадує митець в автобіографічній книжці "Від Бистриці до Темзи". Людина західного світу, він був здивований деякими особливостями тутешньої ментальності. "Мітинги мітингами, – пише В. Луців, – однак треба братися до конструктивної праці. "

...Колись у дитинстві хлопчик Володя необачно потрапив у вир норовливої Бистриці. Поряд нікого з дорослих не було, і в ту мить він усвідомив, що може розраховувати лише на власні сили. Подолавши страх, зібравши всю свою енергію, хлопчик почав відчайдушно працювати руками й ногами і... навчився плавати. Відтоді рідна Бистриця стала для Володимира Луціва символом виживання, він згадував її в найкритичніші моменти буття. Отак і нам у нелегкий період, коли соціологічні служби постійно повідомляють про суспільну депресію, апатію, потрібно згадувати наших мужніх співвітчизників: ми вдома не можемо навести ладу, а вони, відірвані від своєї землі, кинуті долею в зовсім інший світ, усе-таки стали на ноги й зберегли Україну в душах.

Марія Косовська

БЛАГОДІЙНІСТЬ

Солодко від „Товариства „Приятелі дітей"

Діти Київщини отримали солодкі подарунки у вигляді шоколадних фігурок від благодійного фонду Товариство „Приятелі дітей", президентом якого є пані Марина Криса.

Поласували шоколадом діти-сироти, напівсироти, діти із багатодітних родин, хворі, інваліди із Макарівського дитячого будинку „Барвінок", із школи-інтернату с. Стрітівки Кагарлицького району, із с. Германівна Обухівського району, із смт. Бучі та ін.

Всі сердечно дякують виробнику шоколаду „Крафт Фудз Україна" за щедрість і безкорисливість, а пані Марині Крисі за турботу і любов до знедолених українських дітей.

Марія Чепіжко

НАЙДОРОЖЧЕ

Батьки українці і я українець,
І прадід, і дід українці були.
Були землероби,
були запорожці -
Від ворога землю свою берегли.
І мову любили, і пісні співали,
Молилися Богу у хаті вночі.
Як ворог бувало
приходив на землю,
Гуртом всі ставали
– кували мечі.
Цим дуже горжуся,
що я українець,
Що син українець
і внучок мій теж.
Любіть Україну,
любіть свою мову,
Бо втративши їх,
вже назад не вернеш.

Віталій Назарук,
м. Луцьк

З ПОЛТАВСЬКОГО БОЮ
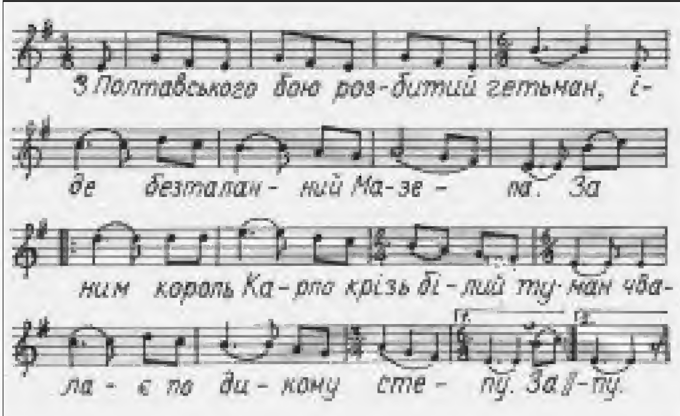
ПІСНІ ВОЛІ

Уперше на тернопільську землю я ступив узимку 1963 року. Та мої вуха, коли зійшов з потяга, почали багровіти не від морозу, а... від української мови, її можна було почути звідусіль - від міліціонера, який мене зупинив, щоб перевірити документи, до бомжа, якому я, розчулений, віддав останні копійки...

Невзабарі я став членом напівпідпільної молодіжної організації, яка ставила метою своєї діяльності вихід України зі складу СРСР. У своїй роботі ми намагалися зав'язати контакти з членами оунівського підпілля та воями УПА, які після ГУЛАГу повернулись додому. Хотіли наповнити наш, як сказав поет, "юначий бадьор" їхнім досвідом. Так я познайомився з колишнім політкаторжанином Ігорем Олещуком і від нього навчився пісні "З полтавського бою". А Ігор перейняв її від кобзаря-політв'язня з Полтавщини. Пізніше я чув цю пісню від колишніх політв'язнів і в Чернівцях, і в Луцьку, і в Мотовилівці під Києвом. І кожен співав її по-своєму. З цих варіантів я скомпонував один текст, який і співаю уже багато років.

Довго вважав цю пісню складовою кобзарського таємного репертуару (кобзарі, боячись переслідувань з боку влади, співали одні пісні та думи посполитому люду, а інші - Богові та побратимам). Яким же було моє здивування, коли довідався, що слова пісні "З полтавського бою" поклав на музику лікар УПА (псевдо "Марченко") з міста Старого Самбора Львівської області...

Микола Литвин

З Полтавського бою розбитий гетьман
Іде, безталанний Мазепа.
За ним король Карло крізь білий туман
Чвалає по Дикому степу.

На Дніпрі-Славуті ні вітру, ні хвиль,
У плавнях схилилися лози.
На дальніх могилах німіє ковил,
Лиш скапують роси, як сльози.

Спинився гетьман, відпочинок щоб мать
На скіфській могилі у степу.
Ой, місяцю, місяцю, згинь, не світи!
З-за хмар не дивись на Мазепу.

Прощай, Україно, і ви, козаки -
Славетні сини України...
Чи ще доведеться побачить колись
Мені мою рідну Руїну?
Прощай, Україно, навіки прощай!
Тобі я віддав усю силу...
Кобзарською піснею ти привітай
Мою безталанну могилу.

Помер на чужині великий гетьман.
Далеко від рідного краю...
Вкраїна в неволі й під брязкіт кайдан
Другого Мазепу чекає.

АБСТРАКЦІЯ

Біографія: стрибок на схід

Я - артільний сірий раб
(ревматизм скалічив руки),
повз від плуга, наче краб,
до глибокої науки.
Ось і видали диплом.
Спершу – радість, горе потім:
Під багнистим Бурштином
гнів, як чапля на болоті.
Спали в сіні біля лип.
Ллють дощі. Нема зарплати.
Гульк – з Москви товстючий тип
Прилетів агітувати.
Вірний рицар букви „с",
Він бринів, як на цимбалах:
ГЕС, прогрес, ка-пе-ес-ес...
Раптом знизу гримнув галас:
- Де гуртожиток, шкарбун? –
Аж стогнали бідні хлопці.
Ми рвонули до трибун –
приземлились на Чукотці.

Павло Непоет,
м. Луганськ

ЩО РОБИТИ, ЯКЩО...

Потрібен кредит

І землю розпаювали, і закони вже такі нібито є, що заохочують господарювати на своїй землі, проте наважуються розпочати власну справу поки що одиниці. Обробити вручну кілька десятків гектарів землі неможливо - потрібен хоч якийсь тракторець, ремапент до нього, посівний матеріал тощо. Щоб купити – треба грошей, а де їх взяти, як ніхто не позичає? А якщо не буде врожаю, та не буде чим розрахуватися?...

Звичайно ж, можна звернутися до банку. А можна отримати кредит і в кредитній спілці. Кредитна спілка - це неприбуткова організація, що має статус фінансової установи й засновується фізичними особами, профспілками, їх об'єднаннями на кооперативних засадах з метою задоволення потреб її членів у взаємному кредитуванні та наданні фінансових послуг за рахунок об'єднаних грошових внесків членів кредитної спілки. Кредитна спілка створюється на підставі рішення установчих зборів. Її членами можуть бути громадяни України, інших держав або особи без громадянства, які постійно проживають на території України й об'єднані хоча б за однією з таких ознак: мають спільне місце роботи чи навчання, належать до однієї професійної спілки, іншої громадської чи релігійної організації або проживають в одному селі, селищі, місті, районі, області. Об'єднуюча ознака є обов'язковою для кандидата у члени на момент вступу до спілки, проте подальша її (їх) зміна - як у зв'язку зі зміною статуту кредитної спілки, так і внаслідок змін життєвих обставин особи - припинення членства у спілці не тягне. Загальна чисельність членів спілки не може бути меншою за 50 осіб.

Отримати в банку мікрокредит у розмірі кількох тисяч гривень фермеру, а тим паче приватному землевласнику із сільської глибинки майже неможливо. І не тільки тому, що до такого позичальника у фінансистів немає довіри через відсутність переконливої "кредитної історії". Проблема також в тому, що лише найбільші комерційні банки мають свої філії у районних центрах, та й то не в усіх. Діяльність кредитних спілок характеризується доступністю мікрокредитів для невеликих суб'єктів господарювання в аграрному секторі. Неабияке значення має те, що для отримання кредиту не обов'язкова застава. Але якщо кредит надається комусь, хто не входить до кредитної спілки, то для застрахування його повернення може бути заставлено майно, придбане за гроші, що надаються в кредит.

На відміну від банківських установ, у кредитній спілці гроші можна отримати досить оперативно - протягом доби або навіть кількох годин. Для цього не потрібно багато документів, до того ж річна відсоткова ставка у кредитівках, як правило, нижча за банківську, хоча інколи трапляється й навпаки. Рівень кредитної ставки залежать від фінансового становища кредитівки — чим більші активи, тим менші ставки. Втім, навіть якщо ставка річних у кредитній спілці приблизно така ж, як і банківська, у деяких випадках вигідніше таки вступати до спілки, бо за банківську позичку все одно доведеться в кінцевому результаті повертати більше: сам кредит плюс відсотки, плюс витрати на страхування майна-застави, плюс плата за нотаріальні послуги. І ще така деталь: якщо протягом року відсотки сплачувалися справно, але з якихось причин всю суму погасити вчасно не вдалося, то правління кредитної спілки може прийняти рішення щодо пролонгації (подовження) терміну виплати позички.

Приміром, ви берете на роботу працівника і надаєте йому кредит за рахунок його зарплати. Цей кредит він вкладає у кредитну спілку і постійно має прибуток у вигляді надбавок до зарплати (неоподаткованих).

Але найголовніше, що місцева влада покликана допомагати кредитним спілкам у становленні, так що справа досить-таки прибуткова і вигідна.

Реґіна Дацюк

Президент УГВР Кирило Осьмак

41-й том літопису УПА, презентація якого відбулася 8 червня в Будинку вчителя, присвячений Президенту Головної Визвольної Ради Кирилові Осьмаку. Автором-упорядником і редактором цієї ґрунтовної праці стала його донька Наталія Кирилівна Осьмак, яка протягом 10 років по краплині збирала документи про свого батька в архівах різних міст України і Росії, куди закидала Кирила Осьмака нелегка доля.

Виступаючи перед переповненим залом в Будинку вчителя, пані Наталя сказала, що вона сама нещодавно відкрила для себе - ким насправді був її батько. 1944 р. Кирила Осьмака схопили НКВДисти і ув'язнили в Лук'янівській тюрмі. Жорстоко допитували, але протягом трьох років він навіть не назвав свого справжнього імені. Зберігся протокол допитів, в якому слідчий писав про те, що ув'язнений Осьмак вважає себе українським націоналістом і ніколи не зречеться своїх поглядів. Президент УГВР Кирило Осьмак отримав жорстокий вирок – 25 років ув'язнення і таборів. Цей термін для уже немолодої людини виявився завеликим. Він подолав лише 16 років тортур і знущань, і 1960 р. перестало битися серце полум'яного патріота. Поховали його в Росії в місті Володимирі на цвинтарі біля тюремного муру, поставивши на невеличкому горбику землі, який важко навіть назвати могилою, тюремний номер – 5753.

У часи Української народної республіки Кирило Осьмак був причетний до створення Центральної Ради. Вже тоді, в 1918 році, він мав чітку громадянську позицію українського патріота, яку висловлював у своїх статтях, що друкувалися в журналах «Украинская жизнь», «Сільський господар». Був агрономом за фахом, але цікавився і знався на різних галузях науки, зокрема філології, працював в Інституті української наукової мови. 1928 р. Кирила Осьмака арештували за приналежність до так званої Спілки Визволення України (СВУ). Наступні арешти відбулися 1930, потім 1938 р. Перебування в тюрмі часом замінювали на заслання в різні області Росії. Не витримавши знущань і шантажу, які чинили так звані стражі законності, дружина Кирила кинулася під поїзд. Від другого шлюбу 1941 р. в Кирила Осьмака народилася донька Наталя. Останній раз він бачив її, коли тій було лише три роки...

У 1944 р. Кирило Осьмак стає Президентом Української Головної Визвольної Ради, разом із сім'єю перебирається в Західну Україну. Дружину і доньку віддає під опіку УПА. Лише на початку 60-х рр. Наталія з матір'ю повернулися на батьківщину, але оселилися не в Києві, а на околиці міста Бровари. Тут, 1986 р. Наталія Кирилівна поховала матір. Закінчивши Київський автодорожний інститут, все життя працювала і донині працює інженером з будівництва мостів, бере участь у громадському житті, є заступником голови Всеукраїнської ліги українських жінок. А ще Наталія Кирилівна активно намагається донести до своїх сучасників і нащадків правду про складний життєвий шлях українського патріота, свого батька Кирила Осьмака, чиє ім'я уже згадується в підручниках з історії.

Під час презентації 41-го тому літопису УПА виступили історики Володимир Сергійчук, Степан Кульчицький, Сергій Білокінь, Микола Роженко та інші. Проте, на жаль, лише група ентузіастів-патріотів з рідного містечка Кирила Осьмака - Шишаки, що на Полтавщині, знають про свого славного земляка. Вони і наполягають на встановленні пам'ятного бюста Кирилові Осьмаку в Шишаках. Але прокомуністична влада всіляко чинить опір цим намірам.

На закінчення презентації 41-го тому літопису УПА присутні в залі мали змогу проглянути нещодавно знятий фільм про життя і діяльність Президента УГВР Кирила Осьмака.

Алла Топчій,
голова Броварської МО КУН

Герої не вмирають

10 червня 1944 р. у с. Микулинці Літинського району в бою з підрозділами НКВС загинув полковник, командир УПА-Південь Омелян Грабець. То був останній бій цієї славетної постаті. Після бою „червоні" злочинці відвезли тіло покійного до районного центру, і до сьогодні точно не відомо, де знаходиться прах людини, яка не вагаючись віддала своє життя за волю України.

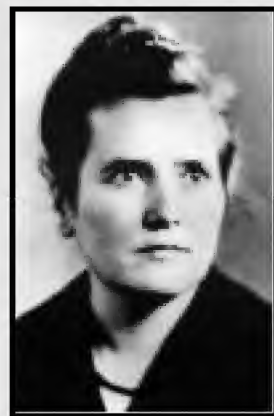
10 червня 2004 р. з ініціативи Проводу Вінницької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів у с. Микулинці біля символічної могили Омеляна Грабця (псевдо „Батько"), відбувся мітинг-реквієм з нагоди 60-ї річниці його загибелі. Розпочався мітинг з виконання хором „Просвіта" гімну українських націоналістів. Священики УПЦ КП відправили поминальну панахиду. У далекій Канаді в м. Торонто на прохання керівництва Вінницької ОО КУН в українських церквах також була відправлена панахида за сл. пам'яті Омеляном Грабцем. Представники громадськості, політичних партій, син загиблого Любомир Грабець та мешканці села вшанували пам'ять героя хвилиною мовчання.

Вінницька ОО КУН подарувала Микулинецькій сільській школі українську літературу, а друг Любомир Грабець - два комплекти спортивної форми.

На завершення мітингу-реквієму усі присутні виконали Гімн України. Вічна пам'ять про командира УПА-Південь Омеляна Грабця залишиться назавжди у серцях українців.

Віталій Гусар,
голова Вінницької ОО КУН

Вона завжди серед нас

У травні минуло два роки, як перестало битися серце великої української патріотки, активної учасниці визвольних змагань

Софії „Мотрі" Башуцької-Самицівь.

Народилася Софія 29 травня 1921 р. у м. Зборові в патріотичній християнській родині. Здобула технічну освіту. У 1940 р. вступила в ОУН, псевдо „Зірка", а з червня 1942 р. перейшла на нелегальне становище. Революційній підпільно-збройній боротьбі Софія віддала 16 молодих років свого життя: активна і безстрашна членкиня Крайового Проводу ОУН-УПА, референт пропаганди та агітації Крайової Екзекутиви ОУН-УПА, довголітній політв'язень сталінських таборів.

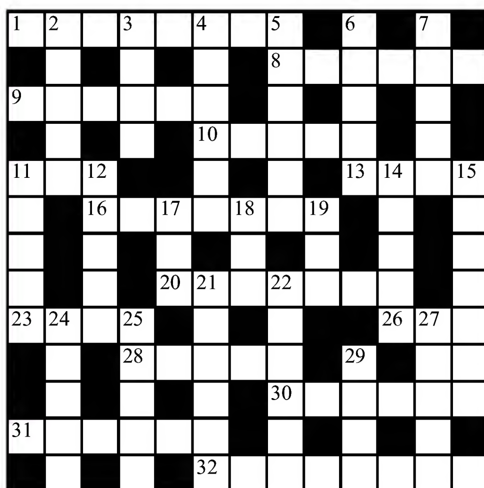
Вона завжди залишиться у нашій пам'яті. Хай душа української партизанки буде близькою до Всевишнього. Похована Софія Башуцька-Самицівь у м. Зборові.

Тернопільське обласне братство вояків ОУН-УПА, Зборівська РО КУН, Спілка політв'язнів та репресованих, Братство вояків ОУН-УПА, Просвіта, чоловік, родина, друзі

Календар українського націоналіста

15 червня 1015 р. – в Берестові під Києвом помер князь Володимир Великий.
15 червня 1934 р. – Григорій Мацейко вбив польського міністра Перацького у Варшаві.
15 червня 1941 р. - народився кіноактор Іван Миколайчук (1941 — 1987).
16 червня 1578 р. - поляками страчено козацького гетьмана Івана Підкову.
16 червня 1775 р. - москалі зруйнували Запорізьку Січ.
17 червня 1917 р. - Другий Всеукраїнський Військовий З'їзд у Києві.
18 червня 860 р. – війська Аскольда захопили Константинополь.
18 червня 1668 р. - помер гетьман Іван Брюховецький в козацькому таборі біля Опішні.
18 червня 1709 р. - зруйновано Чортомлицьку Січ Петром І.
18 червня 1939 р. - Відкрито пам'ятник Тарасові Шевченку на його могилі в Каневі.
19 червня 1945 р. - загинув в бою з більшовиками майор УПА Василь Брилевський-Боровий.
20 червня - День медичного працівника.
20 червня 1768 р. - Залізняк і Гонта здобули Умань.
21 червня 1897 р. - народився Юрій Кондратюк, славетний піонер космонавтики.
21 червня 1941р. – помер письменник Богдан Лепкий.

ХРЕСТІВКА

Горизонтально:
1. Переможний. 8. Район. 9. Сплав. 10. Вбрав. 11. Металевий стрижень, загнутий на одному кінці. 13. Виднокруг. 16. Винахідлива. 20. Тверде многогранне тіло. 23. Різновидність сполучної тканини. 26. Вчинок. 28. Жуйка. 30. Лисяче житло (оруд. відм. множ.). 31. Тварина — гризун. 32. Себеуморювання.

Вертикально:
2. Облуда. 3. Старозавітний пророк. 4. Відтінки. 5. Ріка, пов'язана з Христом. 6. Нерівно. 7. Бенкет ранніх християн. 11. Овоч з міцною шкаралупою. 14. Ріка у ... 17. Дванадцять місяців. 18. Кількісний числівник. 19. Стародавній українець. 21. Жіноче ім'я. 22. Військовий ступінь. 24. Частина кістяка. 25. На ній висить прапор. 27. Марка автомобіля. 29. Риюча тварина.

Відповіді до хрестівки з № 21

Горизонтально: 1. Сопілок. 5. Право. 8. Баран. 9. Еверест. 10. Радикал. 11. Театр. 12. Микола. 14. Славко. 17. Номис. 19. Молитва. 22. Меценат. 23. Тітка. 24. Хмара. 25. Косинка. **Вертикально:** 1.Сибір. 2. Порядок. 4. Кремль. 5. Престіл. 6. Арена. 7. Онтаріо. 12. Мономах. 13. Лисянка. 15. Ватутін. 16. Смуток. 18. Міцна. 20. Лотос. 21. Атака.

Шеф-редактор **Олексій Івченко**
Видавець **Конгрес Українських Націоналістів**
Засновник **Степан Брацюнь**
Редакційна колегія **Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Степан Семенюк**

Адреса редакції: **01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ;**
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: **01004, вул. Горького 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61**
Головний редактор **Микола Гук**

Реєстраційне свідоцтво: Серія **КВ** № **7970** видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити: **СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776**

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60000 примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе. Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-59-76
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 2-25-45
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Манжела Борис	(0542) 22-73-78
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81